

Toni Torres

Curset d'iniciació a Kitsch

Sóc fill únic. Aquest fet condiona, i molt. Constantment busquem orientar-nos. Podria afirmar que només m'interessen els llibres, la música pop i el cinema, com si jo mateix fos un personatge sorgit d'*Alta fidelitat*. La febre per la música em va néixer l'any 1989, quan tot just tenia dotze anys. Així s'inicià una vida de melòman, comprant els primers discs, escoltant la col·lecció de vinils del pare, on estirava quatre coses que encara perduren fresques a la retina auditiva... Es va anar forjant l'arqueòleg, la rata de biblioteca que bussejava en una història del rock que regalava *El Periódico* per entregues: poc crítica, massa hagiografia prima. Considero que sempre arribo tard a tot. Si més no, val la pena fer el cim quan descobreixes i gaudeixes d'un món nou que t'enriquirà per sempre més. Això mateix em va passar amb Kitsch, el grup de casa que més admiro i estimo. No m'hi vaig fixar en l'època del *boom* del rock català, quan començava a acumular *long plays* que no s'han ratllat gaire i que s'han empolsegat de valent. Els veia en el videoclip del seu himne *Oració*, i pensava en el tòpic reduccionista «Són la versió sinistra nostrada d'uns The Cure». En aquell moment, veure en Robert Smith engolit per un llit-aranya em causava veritable paor. Avui en canvi, l'adoro. No som els mateixos d'abans-d'ahir gràcies a en Bowie. Per sort, no vestim les mateixes samarretes dels grups que idolatràvem amb setze anys.

Vaig obsessionar-me amb la banda banyolina arran d'una entrevista on comentaven que els agradava, com a mi, Joy Division, després de quasi deu anys i d'un munt de discos, biografies i revistes mastegades. Potser va ser millor així. Els he assaborit i paït amb un paladar més fi. M'acabaven de *desvirgar* els Hüsker Dü, obrint-me les ore-

lles de bat a bat per poder apropar-me a Pixies, The Jesus and Mary Chain i altres grans bandes.

El primer disc de Kitsch –en aquest punt de la història era el seu darrer llançament– que vaig adquirir no és ni de bon tros el que m'agrada més, però només per la cançó *Vacances* ja val la pena. Ells eren com els meus herois anglosaxons. Guitarres cristal·lines. Lletres de qualitat. Actitud. Això és té o no és té.

El temps és el jutge més inflexible i ferm per avaluar el fet artístic. Hi ha discos que no passen aquesta prova. Queden relegats a un racó de mala memòria. No els tornes a escoltar. Te n'avergonyeixes. Quan repesques un vell company, i et segueix emocionant, saps que és per sempre. Que és etern. Amb Kitsch això passa. S'han escoltat anys, i encara els estimo. Són punts cardinals per fixar-me en els eixos espai-temps. Per entendre'm una mica millor.

La primera impressió que reps en submergir-te en la seva obra és l'exclamació: tinc uns germans grans, no estic sol, n'hi ha més com jo! No, no som cap secta, ni cuques estranyes. Podem tenir una visió derrotista i negra d'aquest món que trepitgem, podem tenir tendència a retratar temes foscos com les pors, les angoixes i algunes patologies insanes, però els *autistes socials* som així i el sentit de l'humor ens salva, pel seu poder higiènic. Si alguna cosa vertebrava tota l'obra dels del Pla de l'Estany són les seves lletres. Donen coherència i continuïtat al seu projecte artístic. L'autosuficiència és la brúixola que guia el seu nord. Benvinguts al fracàs més preciós confessat des de dins de l'estany. Si els escolteu, us hi encadenareu clausofòbica i clausofòbica per sempre més.

Jaume Planas Perxachs